wal päiwil ei piaks minema?" — Seda tegi ta.

Kui ta kirikusse astus, istus ta ühe posti warju, et teised teda palju näha ei wõiksiwad. Sääl kuulis ta õpetajat rääkiwat Jumala suuresť helduseť ja armuť; aga inimesed olla wäga tänamata! Kui neile waheť ka mõni wiletsus päále tulla, siis mõista kohe Jumalale süidi ja pidada isiennať ilmasüitaks. Ta ütles: „Inimene ei ole midagi selle helduse ja armu wäärt, n'agu Jakob tunnistas, kui ta Laban'i juureť ära tuli ja oma wenna Esaw'i pärať kartuses oli, ja siis Jumalalt armu palus." (1. Mos. 32. p. 10. s.)

Seda kõik pani see kurw leśk silmawett walades tähele ja jättis kõik oma mured Jumala hooleks, ning läks nõnda tröõstitud südamega majasse.

Aga seda haleduť ja nutmiť, mis lesele kirikus oli, oli üks jõuakas talu peremees tähele pannud, mis wäga tema südamesse mõjunud, aga siiski weel mitte õiget põhja saanud, mis lese südant nõnda koormab. Pärať aga päris tema kõik järele ja sai kätte. Selleť oli temale nüid küllalt, ja oli kohe mõteldud, mis nüid teha tuleb.

Kui seesama waene leśknaine õhtul piirutule walguse oma lastega istus ja neid tröõstis, et kui hoolega tööd teha ja kokku hoida, wõida ehk jälle lehma saada. Aga sellelsamal ajal kuulsiwad nemad õuues ühte lehma ammumiť, mis neid jälle kurwaks tegi; seť na'd mõtlesiwad: „See on ju wõera omadus!"

Korraga koputas keegi ukse taga ja warsi astus üks tundmata mees sisse ja ütles: „Armas naisekene! üks hää sõber saatis Sinule ühe lehma ja mõne koti täie wilja ja muud eluülespidamise tarwiduť, ja weel palju tuhat terwiseid!" Ja enne, kui naine küsida ja tänada sai, oli mees kadunud. Rõõmuga wiisiwad lapsed lehma lauta ja kandsiwad suure waewaga kotid tuppa, ning tänamiť oli otsata.

Teisel päewal tuli aga armuandide saatja isi sinna ja ütles: „Armas naine! Ma olen